

Merve Özcan

- şiirler -

Yayın Tarihi:

04.09.2018

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Merve Özcan

Eserleri:

Affet Beni Salacak

Gece urganı doluyor boynuma.
Ben kendimi hep aynı iple asıyorum affet...
Hayat ellerini çekmiyor yakamdan;
Ben hep kendimi savunuyorum affet.
Kırılganlığımı hırçınlığımla gizledim hep.
İçimdeki çocuğu güçlü tarafımla sakladım.
Geceler kahır yağmuru yağıyor üstüme sağanak sağanak...
Gök karabulutlu;
Gözlerim yağdı yağacak...
Boğazımda bir düğüm;
Kalbimde bir ağırlık,
Hayat yükünü çekmiyor sırtımdan.
Yılların ağırlığıyla boşluğa düştü yaşamak...
Adımlarım çaresiz...
Alfabem tek bir kelimeye muhtaç.
Gözlerim ufukta, ellerim titremekten yorgun...
Çaresiz kalmış bir çocuk gibi,
Hani olur ya balonu elinden alınmış;
Dudağı bükük, gözleri nemli, kirpikleri ıslak...
Affet... Vazgeçtim bu gece...
Yaşamaktan... Affet...
Affet beni...
Salacak...
-Merve Özcan

Merve Özcan

Anne Ölüyorum Ben

Anne ellerimden tut,
Anne saçlarımı okşa...
Anne aramıza girmesin kilometreler...
Yanıma gel...
Anne gözlerimde yalnız zümrüt gözlerinin rengi olsun...
Anne başka renk istemem ben...
Anne çok üzdüler beni.
Sana söylesem kıyamet kopar, babama söylesem cinayet çıkar...
Anne koru beni kötülüklerden.
Anne şefkat göster bana midem ağrıyor.
Yine gastrite teslim bedenim.
Anne gel yanıma; "yine mi kola içtin sen?" diye kız bana.
Hayır acıtmıyor, acıtmıyor canımı; bir çift söz kadar.
Anne nefesim daralıyor, iyi değilim ben.
Hadi bana ventolin yetiştir.
Kortizon mağduru titreyen ellerimi tut.
Saçımı okşa, dizine yatır...
Anne, midem bulanıyor.
Geçmiş;
Unutamıyorum; unutamıyorum ben.
Tansiyon aletine ne gerek var; başım dönüyor, kimbilir kaçta çıktığı tansiyonum.
Anne çok birşey istemedim ki ben...
Sevgi... Sevgi sadece.
Anne...
Sadece sen sev beni...
Ellere bırakma...
Anne, canım yanıyor.
Yaramı can'ına sarmasın kimse...
Sıkı sıkı sarıl bana...
Anne... Ben ölüyorum...
Galiba bu gece...
Anne...
-Merve Özcan

Merve Özcan

Anne/sakla Beni Herkesten

Okulunu bitiren, meslek sahibi olan,hayata atılan kız veya erkek annesi,babası herkeste ortak bir çekince vardır bu evlada hissettirilmese de çoğu zaman; evladım ileride nasıl birini damat diye veya gelin diye karşıma getirecek diye? babamda değil de annem de çoğu zaman hissediyorum bu çekinceyi... "ben evlenmeyeceğim" diyorum rahatlıyor bir nebze de olsa...

Doğrusunu Allah bilir ya düşünmüyorum yakın zamanda evlenmeyi.

Kırıldım anne, ben herkese kırgınım. Titreyen ellerimle nasıl tutarım da birinin elinden sana damat diye getiririm... Yoruldum anne... Yaşamaktan yoruldum... Bu yorgunlukla nasıl insan içine karışırım, adım atacak takatim yok inan... Nefesim kesiliyor anne; inan bu sefer ventolin de geçirmeyecek öksürüğümü... Bu seferki başka, iyi değilim ben... Binbir güçlkle 54 ders verdim de mühendis oldum ama insanlarla baş etmeyi öğrenemedim ben... Dizlerine yatır şimdi okşa saçlarımı, çocukluğumdaki gibi sarı değil eskisi gibi bukle bukle değil bak... Onlar bile değişti... Çok değiştim ben.

Güvenmiyorum artık kimseye. Bir kelime ya, en zor zamanında insandan bir kelimeyi esirgeyen sahte dostlara inat yalnızlığımınla barışığım artık. Geceleri yanaklarıma düşen yaşların hepsini gündüz gülen yüzümle gizledim. İnan, güçlü değilim ben. Ben hala o sekiz aylık dünyaya gelen; doktorların "yaşamaz" dediği prematüreyim. İnsanları sevdiğim kadar incindim. Değer verdiğim kadar yerden kırıldım. Düşündüğüm kadar yandı canım. Uyumak istiyorum, kapanıyor gözlerim. Gözlerimde senin zümrüt gözlerinin rengi olsun yalnız. Başka renk istemem ben. Anne... Sakla beni herkesten. Evlenmek istemiyorum ben...

Merve Özcan

Aşk/ Yaşamak Gibi Uçsuz Bucaksız

Uğruna ölecek kadar sevmenin adıydı aşk... Aşk'ı ölüme tutsak edenler utansın. Oysa aşk özgürlüğün diğeri adı... Oysa özgürlük bir çift gözde Allah'ı hatırlamak... Oysa Aşk, seher vakti iki diz darbesinde, oysa Aşk bir güğüm sıcak abdest suyunda. Oysa Aşk rüyalarda görmek... Oysa Aşk yüzünü görmeden sevmek... Oysa Aşk elleri ellerine değmeden ellerini başka tenlere haram etmek... Oysa Aşk... Yaşamak gibi... Uçsuz bucaksız..

//Merve Özcan

Merve Özcan

Ben/o Kadınlardanım Galiba/

Bazı kadınlar bir kalıba giremez, hayatını tek düze yaşayamaz onlar... inişleri vardır çıkışları da. öfkeleri de vardır kocaman kahkahaları da. sevmek kavramı çok özeldir mesela. sevdi mi tam severler, bir kere severler ki; sevdikleri adam kusursuz olsun isterler. bu tür kadınların başını her omuz kaldıramaz mesela. her yürek yetmez bu tür kadınları seymeye, taşımaya. kendi doğrularından taviz vermez bu kadınlar kimse için inandığı değerlerden vazgeçmezler. katı kuralları vardır. yıkılmaz duvarları. sevgi dolu, masum yüreklerini bu duvarların arkasında gizlerler. kendi ayaklarının üstüne basar, yüksek topuklu ayakkabı ile bir sanat eseri ahenginde yürürler, bir heykel gibi, bir anıt gibi. kırmızı, bordo arabalara biner, istedikleri yerden, insandan, şehirden istedikleri zaman çekip giderler. büyük bir kolaylıkla. kimseye eyvallahı olmayan kadınlardır bunlar. erkek mesleği denen mühendisliği alınlarının akıyla okurlar; bu meslekte göğüslerini gere gere büyük bir başarıyla çalışırlar mesela. ben o kadınlardanım galiba...

Merve Özcan

Bırak Gideyim Firuze

Ben hep geç kaldım hayata Firuze. Sevmeye geç kaldım. Aidiyet duygusuna geç kaldım mesela. Gülmeye geç kaldım. Bu yüzden yüzümden bu gelip geçen kıvrım kıvrım kederli yollar... Bu yüzden bu içimden taşan öfke... Bu yüzden bu huzursuzluğum. Ben geç kaldım Firuze... Hayata geç kaldım ben. Yaşamaya, yeniden çocuk olmaya... Kalbimde buram buram hüzün var baksana. Gözlerim kahverengiydi eskiden, bak şimdi matem renginde. Bahtım kara. Ayaklarım bağlı taşlı bir yola. Ne bir adım ileri ne bir adım geri... Arkam cehennem, önüm uçurum... Koşmak istiyorum. Koşmak, arkama bakmadan koşmak. Ne olur oyalama beni Firuze. Koşmak istiyorum sadece koşmak... Ben olmasam da olur bu şehir. İstanbul bensiz de mutlu. Ben olmasam da olur kainat. Bırak gideyim Firuze. Hadi artık, bırak!...

-Merve Özcan

Merve Özcan

Bin Őükür

Kırıldığımız kadar yerden devam edelim. Hayal kırıklarını yapıştırarak umut denen uhuyla. Sevgi denen çiçeği koyalım da gönül vazomuza. Ellerimizde kır çiçekleri devam edelim yolumuza... Unutma; kalp hala sol yanımızda atmakta... Bileđimizde atan ritme, göğsümüzde çarpan kalbe bin minnet. Bin Őükür...

-Merve Özcan

Merve Özcan

Bismillah/her Yeni Güne

hayat bir bitiş gibi bazen... bazen yeni bir başlangıç gibi. gitmek... heyecanla, uçsuz bucaksız... gitmek; geçmişi silerek... başlamak en baştan. unutmali bazen, tüm hayal kırıklıklarını... unutmali bazen kendini bile... yolun sonuna varırken baş tarafını unutmak gerek bazen. bazı kavramları, duyguları, düşünceleri geçmişte bırakmaya izin vermek gerek bazen... herşeye yeni baştan başlamak gerek... küçük bir çocuk sevinciyle, binbir umutla; yeni güne bismillah...

Merve Özcan

Bu Kadar Yeter

Hayat ellerimi titrettiđin yeter! Ventolin yeter h kmettiđin bedenime! Bu hayat benim.
Anne söz; bundan sonra üzülmeyeceđim kimsenin yerine...
-Merve  zcan

Merve  zcan

Büyüdüm ve Uyandım

Çocuktum, papatyaları vardı şehrin;
bembeyaz...
Çocuktum, kır çiçekleri vardı ellerimde,
gökkuşığı mevsiminden kalma,
Çocuktum hayat masal diyarıydı,
Renkler hep kırmızı, hep mavi.
Çocuktum,
bir dönme dolaba binmekten ibaretti yaşamak...
Çocuktum, umut etmek en büyük armağandı Yaradan'dan...
Çocuktum kelimelere sığmazdı hayallerim...
Çocuktum,
Hep tüm kötülükleri yok edebileceğimi düşledim.
Çocuktum ağaçlara takılmazdı uçurtmalarım,
Çocuktum gökyüzündeydi hep uçan balonlarım.
Çocuktum, hayat koşmaktan ibaretti,
Çocuktum... Hiç olmadı sığınacak limanlarım...
Çocuktum fırtınaları hep tek başıma göğüsledim ben.
Çocuktum, hep tek tabancaydım.
Çocuktum... Hayat bir rüyadan ibaretti.
Çocuktum, sabah oldu, büyüdüm ve uyandım...
-Merve Özcan

Merve Özcan

Canım Babam

Bir adam var ömrümde...
Onu incitmektense kendim incineceğim...
Bir adam var ömrümde...
Bana merhamete dair bildiğim ne varsa öğreten...
Bir adam var ömrümde...
Ömrünü sevdiklerine adamış...
Bir adam var ömrümde...
Sesimi duyunca sesi gülen...
Bir adam var ömrümde...
Benim için; ölümü göze alıp,
Uykulu uykulu gecenin bir yarısı saatlerce yol gelen...
Bir adam var ömrümde...
Bana paranın değersizliğini ve aile kavramının değerini öğreten...
Bir adam var ömrümde...
Kendimden çok sevdiğim...
Bir adam var ömrümde...
Her zerreme işlemiş doğruları...
Bir adam var ömrümde...
Dünya üstündeki hiçbir adam için; onun kızı olduğum, onun doğrularına göre yetiştiğim
gerçeğinden taviz vermeyeceğim...
Bir adam var ömrümde,
Ömrümü ömrüne feda edebileceğim...
Bir adam var ömrümde...
Dünya yıkılsa; "Baba" deyip omzundaki şefkate sığınacağım...

-Merve Özcan

Merve Özcan

Çay Koy Firuze

Bir bardak çay koysam; insan olmayı öğrenir mi insanlık? Bir demlik çay demlesem, deminde demlenir mi tüm acılar? Bir şiir dinlesem, susar mı içimdeki susmayan ses? Bir adisyon kağıdına bir şiir yazsam; ödenir mi ayrılığın en sahici bedeli? Bedenimi rüzgara bıraksam; savrulup gider miyim yalansız iklimlere? Bir yaranın üstündeki bandı çekip çıkarmak gibi bir hamlede çıkarsam tüm kötülükleri dünyadan, diner mi sızlayan yaramdan kanayan? Ah gece, Ah sonsuz karanlık, ah dar vakitler... Bir çay koy Firuze, çabuk bir çay koy bak imsak giriyor...

-Merve Özcan

Merve Özcan

Düşmeden

Ve bir yerden sonra umursamamayı öğreniyorsun bir nevi tepkisizlik;
Yalın ayak yürürken taş kaldırımları,
Yaralanıyorsun,
Kaınıyor ayakların,
Önün uçurum, arkan cehennem,
Dayanıyorsun, yanıyor canın,
Devam ediyorsun yürümeye kaldığın yerden...
Düşmek mi?
Düşmeden kalkılmaz ki...
Düşmek mi, düşmeden kalkılmaz ki...
-Merve Özcan

Merve Özcan

Gecelerden Kaçarken

Gecelerden koşar adım kaçırdım ben...

Sevmekten hep kaçtım ben...

Uçsuz bucaksız hayalleri olan bir kız çocuğu... Sarı saçları, kahverengi gözleri var; birgün çakılıyor yere... Hem de ne çakılmak... O gün bugündür toparlanmaya çalışmakta... Hala da tam toparlanabilmiş değil... Birini sevince ailesine ihanet edecekmiş gibi bir his var üzerinde, belki de bu yüzden tavırlı, sevmeye sevilme... Hayatı nefesini kesen anlardan ibaret. Nefesi kesilmeye oldukça hevesli... Ah ventolin... Sen ne sadık dostsun... Hayat senden alacağım var...! Hayat; çaldığın gülüşlerimden sen sorumlusun... Hayat... Ne olur, tut kaldır ellerimden... Düşmekten yoruldum ben... Yoruldum dizlerimin kanamasından... Yoruldum hep sızlayan tarafımdan... Hayat... Sen yaşat beni... Annem benim için yaşarken; ben kimse için ölemem... Ölmekten zerre korkum yokken... Annemin gözlerinden dökülecek tek damla yaş, sızlatır kabirde yüreğimi... Hayat beni gönül kafesimden kurtar... Sar yaralarımı.

Unuttur acıyan taraflarımı... Hayat!... Seni yaşamaya ihtiyacım var... Yeniden çocuk olmaya, gülmeye yeniden... Yeniden uçurtma peşinde koşmaya... Kirlara... Rabbim; sen güç ver... Sen yardım et bana... Ki ömür ölmek pahasına yaşanacak kadar güzel olsun... Ki sevmek bir çift gözde Allah'ı görmek olsun... //Merve Özcan

Merve Özcan

Gelecekteki Eşime Mektup 1// Bekliyorum ben de

İnsanlar yürüyor, hayat bir karmaşa içinde.
Sanırım sadece kalbinin sesini dinleyen benim.
Sen gelip beni bulana kadar çok dikenli yoldan geçiyorum. Belki de Allah günahlarımı temizliyor.
Ne zaman, hangi iklimde, hangi coğrafyada gelip beni bulacaksın bilmiyorum.
Şende arayacağım karakter özellikleri bir masal kahramanındaki gibi.
İnsanlara tahammülüm kalmamış bu tahammülsüz halimle sev beni olur mu?
Kırılmış yerlerimi tamir et.
Düşe kalka yürüdüğüm şu hayat yolunda can yoldaşım ol. Biliyorum, nasipte varsan eğer hiç bilmediğim bir iklimde, hiç bilmediğim bir coğrafyada nefes alıyorsun benim için. nefes alıyorsun yalansız.
Gözlerin perdeli, günahlarla kirlenmemiş bedenin. Nasibini bekliyorsun. Günün birinde bulacağın saklı Cennet'i.
Bekliyorum ben de...

Merve Özcan

Gelecekteki Eşime Mektup 5//seni Beklerken

İnsanın çocukluğundan beri gelip dertleştiği bir yeri olması ne güzel...
onu saran, sarmalayan...

Günlük güneşlik birgünde çocuklar gibi sen olmak ne güzel...

Şimdi düşünüyorum da sen şu an neredesin, ne yapıyorsun kim bilir...

Allah biliyor ya en çok bana nasip olmadan önce yüreğine başka bir yüreğin deymiş olma ihtimali korkutuyor beni.

Çok bekletme gel desem...

Ben korkuyorum sevmekten.

Gelme...

En hayırlı zamanda gel,

hayatımın yoluna girdiği, her idealimin gerçekleştiği, içimde sensiz yaşayabileceğim hiçbir şey kalmadığı zaman gel.

"gönül gönülü bulur, gül vakitsiz açarsa kurur." demişler. gelme;

vakt-i münasipte gel ki nasibim olasın, vakt-i münasipte gel ki hem dünyam hem ahiretim ol.

ileride senin olacak birşeyi birini geçmişte başkalarıyla paylaşmak ne güç.

ileride tüm dünyanın olacak adam bir yerlerde nefes alıyor ve sen nerede olduğunu dahi bilmiyorsun... gelme, gelme sevgili eşim, alın yazım, dert ortağım... ismini bile bilmezken ben, yokluğuyla dertleştiğim...

sen yine de gelme...

vakitsiz bir vakitte.

birini sevmem için henüz çok erken...

oysa en çok da seni beklerken...

Merve Özcan

Gelecekteki Eşime Mektup2//ne Olur Rabb'im

Bugün yine seni sordular bana.
Bugün yine daha karşıma çıkmadığını söyledim.
Belki de hiç karşıma çıkmayacaksın ömür boyu.
Belki de hep bir hayal olarak kalacaksın.
Ulaşılması imkânsız bir hayal gibi.
Sen kimsin, neredesin, bilmiyorum...
Ama senin gözlerinin benim gözlerimden önce başka gözlerle kirlenmiş olduğu düşüncesi kanımı beynime sıçratmaya yetiyor.
Hayatıma, ömrüme eş diyeceğim adam;
"ahir zaman günahlarıyla kirlenmemiş olsun ne olur Rabb'im..."

Merve Özcan

Gelecekteki Eşime Mektup3//o'na Emanet Yüreğimiz

Herkes bir uğraşın içinde, herkes kendine bir yer arıyor birinin kalbinde.
Sen kalbinden Allah sevgisi'nden başka her şeyi çıkar olur mu?
Kirlenmesin gönlün beşeri aşklarla, kirlenmesin yüreğin haram bakışlarla...
Fani hayatıma gelip gelmeyeceğini bile bilmediğim Eşim...
Yokluğuyla dertleştiğim...
Allah'ın lütfu...
İsmi dahi bilmediğim...
Sakla kendini, haram sevdalara yasakla...
Ki Allah bir gün nasip edecekse seni bana,
Allah için olsun sevgin,
Allah aşkıyla yanıp kül olduğun bu yolda; dikenini gül, külü ateş eylesin Rabb'im...
Yokluğuyla avunup, olma ihtimaliyle dertleştiğim...
Allah nasip ederse aşk'ıma yol olacak adam...
Şimdilik varlığımdan habersiz, varlığından habersiz, yalnız O'na emanetiz...

Merve Özcan

Gelecekteki Eşime Mektup4//sen Gelme Yine De

Bugün yine heryeri seninle geziyor gibi gezdim.
Bugün yine her yeri iki kişilik yürüdüm.
Ömrüm boyunca gezdiğim o kadar çok yer var ki sensiz... Sen hayatıma geldiğinde
hepsini beraber de gezelim olur mu?
ya da boşver. belki de hiç gelmeyeceksin ki.
Kimsin, nerede yaşıyorsun, adın ne onu bile bilmiyorum. nasıl bir ailede yetiştin?
nerelisin o bile meçhul...
ama bildiğim tek şey var.
ben birgün senin gelme ihtimalinle avunuyorum. yalansız, hesapsız,
kitapsız o temiz gözlerinle...
bir ömür hep birlikte...
galiba bu ihtimale tutunarak geçecek ömrüm...
ama ben korkuyorum sevmekten...
sen yine de gelme...

Merve Özcan

Gelme Seher

Nedir bu yüreğimi parça parça eden?
Nedir bu sarsan tüm bedenimi?
Nedir bu içimdeki gitme hissi?
Ayrılık vakti geldi bak Seher.
Nedir bu ılık ılık damarlarımdan;
ellerime akan şey?
Nedir bu ruhumu istila eden?
Nedir bu sıkılan yumruklarım?
Ayrılık vakti geldi bak Seher.
Nedir bu bulanık midem?
Nedir bu içimi darma duman eden?
Nedir bu tüm hücrelerimi ele geçiren?
Ayrılık vakti geldi bak Seher.
Nedir bu kızgınlığım,
bu öfkem?
Nedir bu kırılan kalemimin mürekkebinden,
yeniden dökülen?
Nedir bu içimdeki buruk ağrı...
Nedir bu çaresizlik hissi üzerimde?
Ayrılık vakti geldi bak Seher.
Nedir bu dönüp dönüp geri gelmem?
Nedir bu gözlerimdeki burukluk,
nedir bu yüzümdeki acı keder?
Ayrılık vakti geldi bak Seher...
Nedir bu sükut bu çığlık,
Nedir bu içimde susmayan ses?
Nedir bu ardımda bıraktığım yokluk?
Ayrılık vakti geldi bak Seher...
Nedir bu içimdeki uslanmayan deli çocuk?
Nedir bu tüm dünyamı başıma geçiren?
Nedir bu acı çekmek, bu eziyet?
Nedir bu iflah olmaz yaram?
Yarama bulunmaz merhem?
Nedir bu bir semte bile düşman kesilmem?...
Belki de ölüm vakti ha Seher...
İstanbul affetsin beni... Gelme Seher...
Bilme Seher...
Ah Seher.
-Merve Özcan

Merve Özcan

Güzel Olacak mı Herşey?

Gözlerimi açamıyorum...
Üzerimde tarifi imkansız bir ağırlık var.
Hayata dair içimde kalan ne varsa uyku olup basmış üstüme.
Sabah namazına bile kalkamamışım.
Allah'ım Sen affet....
İçimde kalan ne varsa Sen biliyorsun Rabb'im...
Sen hayırlıysa kaderime nasip eyle...
Telefonda annemin kadife sesi.
"Kahvaltı yapmaya vaktin kalmayacak, kalk artık yavrurum" diyor...
Kalktım...
Uyandım nihayet...
Peki gerçeklere ne zaman uyanacak insanlar?
Ölünce mi?
Dünya dönüyor, hayat bir karmaşa içinde;
sanırım kalbinin sesini duyabilen az sayıda insandanım ben...
Bazen üstüme üstüme geliyor yaşamak...
Sonra annemin yeşil gözleri beliriyor gözümde... Babamın gülen yüzü,
ablamın şefkatle bakan siması...
Ha gayret diyorum ha gayret...
Güzel olacak herşey...

Merve Özcan

Hayat Yaşamaya Değer

Sokaklar vardı yalnız yürümek için...

Şarkılar vardı yalnız dinlemek için...

Kitaplar vardı, okumak için...

İnsanlar vardı, vardı insanlar ama yoktu çoğu zor zamanlarda.

Şiirler vardı yazmak için...

Gece yarıları vardı dönüp dönüp arkaya bakmak için...

Secdeler vardı, gecenin ve gündüzün sahibine ve Aşk'ın sahibine yalvarmak, yakarmak için...

Kalpler vardı; günahlarla kirlenmişti çoğu,

Vicdanlar körelmişti çoğunlukla.

Yaşamak vardı, döşdoğru yaşamak,

Zordu belki...

Ama yaşamaya değerdi hayat...

//Merve Özcan

Merve Özcan

Hayatı Yeşile Boyamak

Hayat unuttuğumuz kadar mı?
Unuttuklarımızın toplamı kadar mı yoksa yaşamak?
Neleri unuttuk?
Nelerden vazgeçtik?
Kimlerden ümidimizi kestik de; hangi hayalde yeşerdi umutlarımız?
Yemyeşil bir dünya düşünüyorum...
Savaşların olmadığı, kinin, öfkenin olmadığı...
Sevgi dolu... Yemyeşil bir dünya...
Fakat öyle zor ki bu simsiyah dünyada yeşil olmak...
Fakat öyle zor ki; yemyeşil hayalleri kırmızıya boyamak...
Fakat boyayacağım...
Siyahı yeşile...
Yeşili kırmızıya...
Kırmızıyı maviye...
Er ya da geç...

Merve Özcan

Her Yanım Abdullah Benim

Ben hayatta yalnız bir adamı çok ama çok sevdim.
Instagram profillerinin sevgili fotoğraflarıyla, baş harfleriyle kirletildiği türlü günahlarla dolu bir devirde; bana dua etmeyi öğretendi o.
Hayatta dimdik durmayı öğretti herkese ve herşeye rağmen...

Kendi, değer verdiği insanlar tarafından defalarca sırtından hançerlenmiş olsa da, kayıtsız şartsız güvenmeyi ondan öğrendim ben.
Özveriyi, adanmışlığı...

Tertemiz yüreğinin yansıması o siyah gözleri bana hep güven verdi.
Karakterimde babama benzeyen özelliklerimle hep onurlandım.
Hep gurur vesilesiydi benim için onun kızı olmak...

Bir "kızım" demesiyle huzura kavuşan yüreğim, bir kaşlarının çatılmasıyla hep en huzursuz anlarını yaşadı.

Çatılırdı kaşları bazen, gölgelenirdi yüzü, bir haksızlığa uğradıysa eğer, değer verdiği, emek verdiği insanlar tarafından hayal kırıklığına uğratıldıysa eğer...

Ama "geçer" derdi, "Allah, büyük... Bugünler de geçer... Biz doğru olacağız kızım, biz doğru olacağız herkese, herşeye rağmen, ki diz çökecek her türlü yanlış.

Biz iyi olacağız ki onlar kötülüklerinden utanacaklar..."

İçimi ısıtan şefkat dolu yüreğinde buldum hep en iyiye, en doğruya giden yolu...

Babamdı o benim... Babamdı o adam...

Şerefine, namusunla bana kattığın her değer, öğrettiğin her düşünce, bana ettiğin her emanet, asra yemin olsun emin ellerde baba,
vallahi de billahi de...

Bayrak bana teslim.

Bir yanım değil her yanım Abdullah benim...

-Merve Özcan

Merve Özcan

Herşeye Rağmen

Galiba ben duygularımı kaybettim.

En duygusal tarafımı.

En masum, en savunmasız.

Kendimi koruyayım derken güçsüzlüğümü kaybettim ben. Kendimin ve masum olduğuna inandığım herkesin hakkını savunurken korku duygumu kaybettim.

Hayata karşı mücadele verirken masallara inanmaktan vazgeçmedim sadece...

Herşeye rağmen...

Merve Özcan

İçimde

-İçimde bir yer kırık,
İçimde bir yer vazgeçmiş,
İçimde bir yer küskün herkese.
İçimde bir yer yorgun,
İçimde bir yer takati kesik,
İçimde bir yer çocuksu,
İçimde bir yer umutlu,
İçimde bir yer cesaret dolu,
İçimde bir yer hür,
İçimde bir yer yeniden başlamaya hevesli,
Yeniden hep yeniden kırılıp kırılıp yeniden...
Hayat yenilgiler atlası, yeni başlangıçlar önsözü; hayat hep yeniden başlamak değil mi?
aslında..

-Merve Özcan

Merve Özcan

Kalk Gidelim Firuze

Gidelim Firuze...
gel gidelim...
kalmak bize göre değil. esaret bize göre değil...
bize göre değil bu diyarlar...
anlat Firuze...
anlat onlara;
çok sevmeyi anlat...
yalansız, hesapsız, kitapsız sevmeyi.
Aşk'ı anlat onlara...
Aşk Allah'a duyulandır, sevgi kula.
Ancak mecazdan aşılırsa Aşk'a ulaşılır; anlat onlara...
Gel gidelim Firuze...
arkamıza bakmadan hem de.
gel gidelim...
hadi bekletme...
-Merve Özcan

Merve Özcan

Kalmak Yakışmaz Bize/ Ah Firuze

Yorgunsun Firuze...
Yolda kaldın biliyorum.
İstanbul da seni hiç sevmedi üstelik. Gidemiyorsun biliyorum...
Ama yorgun yüreğin; kalmaya da cesaretin yok...
Kollarının takati kesik...
Yüreğin mecalsiz...
Dönüyor başın...
Sızlıyor içinde hiç geçmeyen ağrın...
Kanıyor yaran, yanıyor canın...
Ha gayret Firuze...
Annenden aldığı şefkati, babandan aldığı gücü, özgüveni de al yanına ve yürü.
Kaldır at tüm hayal kırıklıklarını...
Oysa yüreğin paramparça, oysa gücün tükenmiş, oysa hükmen yeniksin her kavgada...
Gel gidelim Firuze...
Masumiyetini de al ellerine gidelim.
Günahlarla kirlenmemiş eller yakışır bize. Gözlerini haramdan korumuş helal sevgiler
belki de yolun az ötesinde...
Gel gidelim Firuze...
Toparlan gidelim...
Kalmak yakışmaz bize...
Ah Firuze...
//Merve Özcan

Merve Özcan

Keşfet Kendini

Hayattan vazgeçince önemsiz sanki...
Yaşamaya umudu kalmayınca iradeye çekilince set...
Cümleler yanınca,
alev alınca satırlar...
İmlalar kor ateşte kavrulunca cayır cayır...
Hayallerin düşünce boşluğa.
Umut atınca kendini uçurumdan...
Sevmek için bir sebebin yoksa eğer...
Tıkalıysa kalbine giden yolların.
Bir masalda tutsak kaldıysa en çocuksu tarafın.
Yanıyorsa için...
Acıyorsa canın.
Kalbin söküldüyse göğsünden.
Ağlama yetini kaybettiğin gibi;
Gülemiyorsan da çocuk gibi.
Bir kelimeyi lugatından silmek sarsıyorsa cümlelerini.
Kelimelerin enkaz altındaysa...
Kızamıyorsan, sevinemiyorsan da ama...
Aşk aşk'ı bilmeyenlerin elinde tutsak olduysa.
En kutsalın sevme hissin heba edildiyse...
Ve öfkeliysen bu düzene...
Yalnızlığa aç kendini...
Çay bardaklarına sığın...
Yalnızlık gizli bir ülke;
keşfedileşi...
-Merve Özcan

Merve Özcan

Matem Gözlerin Umuttu İstanbul

Salacak'ı kime bırakıyorsun giderken Firuze? Şimdi Kız Kulesi öksüz mü kalacak
ardından... İstanbul matem rengi gözlerinde umut;
matem tutmaz merak etme.
Hissetmez yokluğunu.
Gidelim be Firuze.
Aşk'ı bir hiçe benzetenlerin şehrinden. Masumluğunu da al heybene gidelim.
Bu şehirde aşklar yalan.
Sevgiler sıradanlaşmış...
Bu şehirin gözleri kör, yosun tutmuş yüreği. Berrak değil suları.
Gökkuşağının rengi karışmış...
Daha geç olmadan gidelim.
Kalk! Doğrul...
Sana mı düştü nöbet beklemek?
Bir sen misin Kız Kulesi'ne sevdalı?
İstanbul sanki hiç sevdi mi ki seni?
Gitmek... Sana yakışan gitmek; Firuze...
Büyük olsun bu gidiş...
Sevgin kadar büyük.
Yer titresin ardından.
Yerle bir olsun şehir...
Gidelim Firuze...
Ne olur!
Hadi kalk gidelim...
-Merve Özcan

Merve Özcan

Miraç Kandili/ Dua

Yorgunum Ya Resulallah... ellerimden tut... Düştüğü yerden kaldır fani varlığımı... Canım sana feda olsun Ya Resulallah... Senin sevginden başka hiçbir sevgi bırakma yüreğimde... Sen şefaate eyle; "Ümmetim ümmetim..." diyen sevgili... Kırğınım Ya Resulallah. Kırılmış yanlarımı onar, rüyama gir; gül yüzünle şereflendir aciz benliğimi. Günahlar içindeyim. Sen temizle Allah'ım. Pak eyle, ahir zaman günahlarından koru, muhafaza et beni. Sen beni benden daha iyi bilensin Ya Rabbim... Şehitlik nasip eyle, Cennet'te Resul'üne komşu eyle. Dünya imtihanını en güzel şekilde tamamlayanlardan eyle beni... Ömrüm olduğu müddetçe din-i İslam'a adanmış bir ömür nasip eyle. gönüller kıranlardan değil, gönüller yapanlardan eyle beni. Efendimizin Mirac'a çıktığı şu mübarek gecede, kalbimi Mirac'a çıkar Ya Rabb'im. Burak'a bindir ruhumu. Sen günahlardan temizle. Muhammed cezbesiyle şereflendir. Fani dünyanın yüklerinden kurtar bedenimi. Ya Allah Ya Rahman Ya Rahim... Affeyle Ya Rabbim. Amin amin amin.
-Merve Özcan

Merve Özcan

Mutlu Ölmeli

Değişmiyorsa eğer dünya;
kendin deęişmeli.
Değişmeli en baştan.
Noktasına, virgölüne dek.
Ünlemlenmeli yaşamı;
Öyle ya, yaşanır mı hiç sevgisiz?
Mutsuzluęa mahkumluk en çok da kalbe haksızlık!
Ölürken bile mutlu ölmeli.

Merve Özcan

Nasıl Biri?

Dünyanın yükünü benim yerime omuzlayacak, derdime, kederime ortak olacak, uzun uzun konuşmalarımı saatlerce sabırla dinleyecek biri, bana bakınca içi titreyecek, elimi tutunca gözleri dolu dolu olacak merhamette biri. Özgürlüğümüzü şehirlere dağıtacağımız; diyar diyar keşfe çıkacağımız sevgi denen ülkeyi. Aşk'ıma yol olacak, teni kefenim, gözleri mabedim olacak o koca yürekli adam... Henüz karşıma bile çıkmamış, ismini bile bilmediğim... Sen gelecekte; vakt-i münasipte kaderime nasip eyle Rabbim... Sen karşıma çıkana kadar onu günahlardan muhafaza eyle. Gözlerini haramdan koru, ellerini gûnahtan...

Merve Özcan

Ne İstedim

Allah biliyor ya, şehrimde hep çiçekler açsın istedim... Kalbim yenik düşmesin istedim hep kuru ayaza... Yalındım ben. Çok birşey istemedim hayattan. Sevmek, sevmek istedim. Her mahlukatı, her canlıyı. Nedensizce gülmek, kırlarda neşe içinde uçurtma uçurmak... Yemyeşil bahçelerde çocuklar gibi şen olmak istedim. Ayaz vurmasın istedim şehrimde. Yağmurlar götürmesin istedim hayallerimi. Gece dar vakitler damla damla ıslatmasın düşlerimi. Allah biliyor ya çok birşey istemedim hayattan. Hep hayırlısını istedim. En iyisini, en güzelini değil, hayırlısını hep...

Açtım ellerimi duaya durdum sonra... "Rabbim; sen beni benden iyi bilensin, kalbimin masumiyetini hak eden ne varsa ömrüme nasip et..."

Amin.

//Merve Özcan

Merve Özcan

Olmuyor Anne

herşeyi öğrendim de şu hayatta;
affetmeyi öğrenemedim.
takılmamayı geçmişe,
önüne bakabilmeyi...
endişeler, kaygılar, kırgınlıklar, öfkeler;
bırakmadı yakamı hiç...
oysa ömür öyle kısa ki...
oysa zaman durdurulası...
oysa hayat öyle yaşanılası ki...
oysa sevmeye o kadar muhtacım ki;
sevmeye, sevmeye...
Her insanı, her mahlukatı...
Oysa sarılmaya öyle muhtacım ki...
Beni koşulsuz seven bir kalbe...
Öyle muhtaç ki kalbim...
Oysa sarılmaya öyle muhtaç ki yaram...
Ama olmuyor anne...
Olmuyor işte...
Hayat hep aynı,
hep böyle...

Merve Özcan

Öldüm de Uyandım

"İnsanlar uykudadır ölünce uyanırlar."
Hadis-Şerif

-yüzümün üstündeki gölge kalkacak birgün... bir nefes alıp verme mesafesinde denecek tüm sancılar. bir çınar ağacının altında toprağın dinginliğini hissettiğinde soğuk bedenim; bitecek bu ömür... Ölüm ne güzel başlangıç...
-Merve Özcan

Merve Özcan

Sahi Neydi İstanbul?

İstanbul bir büyücü... İstanbul bir sevda... Emek İstanbul, özlem İstanbul... Umut İstanbul, sıla İstanbul, gurbet İstanbul... Aşk İstanbul... Boğaz'ında düğüm düğüm hüzün İstanbul... Parlayan bir çift kahverengi göz İstanbul... Genç bir kızın masalı, genç bir kızın rüyası, genç bir kızın hayali, derin derin çekilen nefes İstanbul...

-Merve Özcan

Merve Özcan

Sahi Neydi Sevgi?

Sevgi neydi sevgi? O bilindik tutsaklık hissi mi? Özgürlüğü yerle bir eden miydi? Yoksa gerçek özgürlük müydü? Neydi sevgi? Günahlarla kirletilen anlık hevesler miydi? Sevgi sanılan... Yoksa yüzünü dahi görmeden sevmek miydi? Neydi sevgi? Sevmek; uğruna şiirler yazıp cümle aleme okutmak mıydı? Yoksa; "senin gözlerin, senin saçların hiçbir şiire konu edilmeyecek kadar mahremidir yüreğimin." diyebilmek miydi? Sevgi beraber gezmek, tozmak değil ama inan... Gerçek sevgi o değil... Gerçek sevgi Yavuz Sultan Selim'in cariyesi gibi sevebilmektir hani yıllarca yüzünü bile görmeden seven, görünce kalbi bu heyecana dayanamayıp oracıkta can veren... Gerçek sevgi uğruna ölümü bile göze alabilecekken günahlarla kirlenmesin diye ondan uzak durmaktır. Gerçek sevgi uğruna dünyayı ateşe verebilecekken içine düşen ateş onu da yakmasın diye onu bu ateşten korumaktır. Gerçek sevgi başkasıyla bile olsa mutlu olsun, yüzü gülsün diye ondan durabildiğince uzak durmaktır. Gerçek sevgi onu bir haram bakışla dahi kirletmeyecek kadar çok sevip en derininde saklamaktır. Gerçek sevgi; dünyada imtihan, ahirette mükafattır. Gerçek sevgi?... Sahi neydi sevgi?...

Merve Özcan

Sensin Rabb'im

Şahdamarımda nabız, bileğimde atan ritim, göğsümde çarpan kalbim... Hepsi senin
izninle Ya Rabb'im...
-Merve Özcan

Merve Özcan

Sevgi Bugün Gömüldü

Ne varsa aşka ve cesarete dair al yanına! ve öyle git... Git Firuze git artık. Kaldığın kabahat. Bencil bir kız çocuğu gibi. En ummadığım yerden vurup hayallerimi. Sen de git... Dünyanın bütün sabahlarını da al yanına. Sakın unutma ha! Gece yarı uykulu dinlediğim şarkıları. Yazdığım şiirleri de unutma... Aman unutma al yanına. Tak ayrılığın şarjörünü. Baksana kurşun işlemez benim bedenime. Acılara karşı zırlı benim umutlarım. Baksana... Buram buram kederli ellerim. Tutup da ne yapacaksın ellerimden. Gitmek en kolayı be Firuze. Demek sen de kolayı seçenlerdensin. Demek sen de kalıpların altında ezilip kalbe zerre değer vermeyenlerdensin. Sustur içindeki merhameti. En merhametsiz gidişinle git. Bırak beni! Sana mı kaldı beni düşünmek... Senin yüreğine ağır beni sevmek... Git Firuze. Acımasız bir katil gibi. Sık üzerime sevda kurşunlarını. Öldüğüme emin ol aman ha. öyle git. Haram sana, sana tek bakış haram...Sakın geri geleyim deme. Öldü seni seven. Seni seven gömüldü. Bugün son. Bugün son gündü. Yaşamaya, sevmeye, çabalamaya dair. Öldü sevgi, sevgi bugün gömüldü...

//Merve Özcan

Merve Özcan

Tüm Cihan'a Yeterdi

En arabesk yanımdı; kuytularda dinlediğim Ahmet Şafak şarkıları... Oysa Türkeşiliğim tüm cihana yeterdi...

Merve Özcan

Tütün Sar

Tütün sar ayrılığa, aşka, sadakate, vefaya... Tütün bas yaraya, har'a, nar'a...

Merve Özcan

Ventolin

Hayat!
Ellerimi titrettiđin yeter.
Ventolin;
yeter hükmettiđin bedenime...
Bu hayat benim.
Anne söz bundan sonra;
üzülmeyeceđim
başkasının yerine...

Merve Özcan

Yeni Güne Bismillah

hayat bir bitiş gibi bazen... bazen yeni bir başlangıç gibi. gitmek... heyecanla, uçsuz bucaksız... gitmek; geçmişi silerek... başlamak en baştan. unutmali bazen, tüm hayal kırıklıklarını... unutmali bazen kendini bile... yolun sonuna varırken baş tarafını unutmak gerek bazen. bazı kavramları, duyguları, düşünceleri geçmişte bırakmaya izin vermek gerek bazen... herşeye yeni baştan başlamak gerek... küçük bir çocuk sevinciyle, binbir umutla; yeni güne bismillah...
-Merve Özcan

Merve Özcan

Zordur Kadın Olmak

zordur bu ülkede kadın olmak, kadın olmak 70-80 kişilik bilgisayar-elektrik elektronik mühendisliği amfisinde 8-10 kişilik azınlık grubun arasında olmaktır. giydiğin kıyafetlerin vücut hatlarını en az belli edenini, en dikkat çekmeyenini seçip arasından onları giymektir. kimse sana kötü gözle bakmasa ve tanışıklığının olduğu herkes seni kızkardeşi gibi görse de yine de çekinmek, gülüşüne, duruşuna, konuşmana, üslubuna 5 sene boyunca çeki düzen vermektir. Zordur kadın olmak, تنها bir sokakta akşam 8den sonra yalnız başına yürüyememek, yürümen gerekse bile her an içinde bir tedirginlik olmasıdır. zordur kadın olmak, senin evleneceğin yaşa bile toplumun senin adına karar vermesidir. "ben en az 10 sene evlenmeyi düşünmüyorum" dediğinde; eğer erkek olsan "aferim aslanıma, hayatını yaşa" diyecek tanıdıkların tarafından sırf kız olduğun için "evde mi kalacaksın?, o kadar bekleme" sorularına maruz kalmaktır. zordur bu ülkede kadın olmak... bu ülkede kadın olmak demek güneydoğuda çocuk yaşta evlendirilen kız olmak, İstanbul'un Taksim'in de bayılınca birilerinin patates çuvalı gibi sırtına alıp kötü emelleri için bir barakaya kaçırdığı bir kadın olmaktır.(ki bu haberi tvde izleyince bir hafta kendime gelemedim.) zordur kadın olmak... eşi tarafından şiddet gören olmak, eğer o şiddet bir gün canına tak ederse ve o şiddet gösteren eşi öldürecek olursan katil olmaktır. kız çocuk olmak da, genç bir kadın olmak da, yetişkin-orta yaşlı bir kadın olmak da zordur azizim... İffetini,namusunu onurunla taşıyabilmek, kendini kem gözlerden her an her dakika her yaşta koruyabilmek de zordur. Ama bu kadar zorluğunun yanında bir o kadar da güzeldir kadın olmak... Eğitiminle, tahsilinle kimseye muhtaç olmamaktır mesela... Ayaklarının yere sağlam basabilmesidir. Ağlayan küçük bir çocuk görünce doğuştan gelen annelik içgüdüleriyle ona şefkat gösterebilmektir. Merhametinle, insanlığınla insan olmanın yükünü omuzlarında taşıyabilmektir. Evlenip çocuk sahibi olup Cennet'i ayaklarının altında iliklerine kadar hissedebilmektir. Hayırlı, güzel evlatlar yetiştirebilmektir. Zordur azizim zor... Zordur kadın olmak...

Merve Özcan